

RADU F.
CONSTANTINESCU

Q & A
69

*Atât
s-a putut*

*1. Ce părere ai despre superstiția
că, dacă povestești planurile tale altora,
nu se vor mai realiza?*

La mine nu e o superstiție! E o metodă de lucru! Oamenii pot să-ți pună bețe în roate doar dacă știi pe ce drum merge căruța ta și te dau peste cap mai ales dacă știi și care e roata aia care deja scârțâie!

Am învățat-o și pe Ramona să nu mai spună în social media la ce produse noi lucrează pentru că o firmă mică nu are altă șansă pe piață decât o combinație de ingrediente excepționale, creativitate și folosirea elementului surpriză. Zboară atât de jos, încât să nu te vezi pe radar și o să apuci să prinzi viteză. Du-te ca Dedal către soare, și aripile ți se vor topi. Te vor doborî cu săgețile veninoase ale invidiei, vor trage în tine cu suspiciuni și până la urmă, vorba lui Mihai Eminescu, „te-or întrece nătărăii și de-ai fi cu stea în frunte“.

Nici nu știi dacă a fost vreodată o superstiție. Ca în cazul religiilor care folosesc o combinație de premii și

pedepse ca să impună oamenilor de o condiție intelectuală modestă niște valori morale care ar trebui să se impună și singure, la fel și multe idei populare nu sunt argumentate logic, ci prezentate ca niște rețete sigure pentru eșec, ca să te sperie și să nu faci prostii.

Există și excepții: oamenii care pot să ajute la planul tău. Dacă nu vorbești cu nimeni, nu poți fi încurcat, dar nu poți fi nici ajutat! Marile realizări ale omenirii nu au cerut doar genii, ci și echipe. A fost nevoie de idei, dar și de execuția lor. În orice situație însă, oamenii trebuie evaluați înainte să-i inviți în echipa ta, fie că e vorba doar de o seară de party sau de o idee de afaceri care ar putea să facă valuri zeci de ani.

Hai să analizăm puțin ce s-ar întâmpla dacă le povestești altora planurile tale:

Părinții și rudele s-ar putea să te încurajeze, dar se poate să te și demotiveze temându-se că un eșec îți-ar distruge moralul și foarte lăudata „încredere în sine“. Încrederea în sine este ceva ce fiecare ar trebui să dobândească încet-încet cu fiecare luptă câștigată. Degeaba ne lăudăm cu o viață fără înfrângeri, dacă în viața aia nu am dus nicio luptă! Înseamnă că a fost în același timp o viață fără victorii!

Prietenii sunt adesea aduși în viețile noastre de conjuncturi, nu de meritele lor personale. Mulți dintre ei au aceleași ținte ca tine și faptul că tu ai o idee despre cum să ajungi la o țintă a ta și povestești această idee îți va selecta repede prietenii.

Ceilalți vor fi doar curioși sau nici atât. Vor aștepta să le vină rândul să își povestească propriile planuri, acel gen de planuri care trec în uitare odată cu mahmureala.

În concluzie, de fiecare dată când te mănâncă să te lauzi cu ce o să faci gândește-te la ce poate să-ți folosească, dar mai ales ce poate să strice! Steve Jobs a ținut secretă lupta pentru dezvoltarea iPhone-ului. Atât de secretă, încât chiar și celor care lucrau la el li s-a spus doar cât ar fi trebuit să știe ca să-și poată face treaba și nimic mai mult! Spune cui trebuie, cât trebuie și nimic mai mult.

Ce am pățit și eu pe tema asta?

Multe, dar poate cea mai savuroasă este legată chiar de publicarea primei mele cărți, *Filosofia sexului*, în 2007. Fragmente din ea au apărut în suplimentul cultural al *Ziarului Financiar* sub formă de foileton așa că a fost oarecum citită înainte să apară. O editură foarte la modă pe atunci m-a căutat să-mi spună că interesul pentru cartea mea, cică, plină de umor, era la cote maxime și că urmează să-mi trimită o doamnă pe mail contractul. Deși lucram deja în trustul ProTV și aș fi putut să fiu mai deștept, entuziasmul m-a cuprins și m-am lăudat tuturor. Colac peste pupăză, am sunat și la Curtea Veche Publishing, cu care începusem un pui de discuție, să anunț că... nu mai e cazul.

După o tăcere indecentă de aproape șase luni (în care eu refuzam să cred că experimentam o „țeapă“), am

primit un mesaj de scuze bine scris, dar, cel mai probabil, de complezență.

Povestea a avut un sfârșit fericit datorită caracterului și flerului lui Grigore Arsene, matematician, patron, soț și tată. Probabil ultimele două calități explică răbdarea lui de fier. Editura domniei sale și-a asumat să publice un necunoscut. Mai riscant, un necunoscut recalitrant, care se întorcea cu coada între picioare după acel categoric „nu mai e cazul“. A fost începutul unei frumoase prietenii. După succesul primei cărți, am fost căutat frecvent de multe edituri. Unele mari, care voiau să devină și mai mari. Altele mici, care nu mai voiau să fie mici. Nu am ezitat niciodată. Prieteni îți sunt cei care te-au ajutat când erai jos. Restul sunt cel mult cunoștințe.

2. Prima dragoste e mai intensă decât toate?

Nu. De obicei ultima e mai intensă decât toate. Că d-aia e ultima. Nu-ți mai trebuie altceva. Am tot spus că nu iubești cu adevărat în adolescență, când habar nu ai în ce te bagi, ci la maturitate, când știi cu exactitate care sunt riscurile și totuși mergi înainte.

Sâmburele de adevăr este că, din punct de vedere sexual, la început „simți enorm și vezi monstruos“, vorba unui mare clasic. Totul are un impact deosebit când e prima dată. Prima dată când cineva îți atinge mâna ca din întâmplare, prima dată când începi să-ți faci planuri pentru doi, primul orgasm când ți se pare că înțelegi ce e viața.

O să facem o comparație prin Beethoven (asta ascult acum când scriu și îmi vine ușor). Prima dragoste e ca „Für Elise“, catchy, te prinde, dar e doar o „bagatelă“ pentru pian. Ultima dragoste e ca Simfonia nr. 9, care acum e imnul oficial al Uniunii Europene și are partea a

patra pe niște versuri de Friedrich Schiller de ți se ridică părul pe tine. Dacă ai.

Dacă e să fim sinceri, pe la 40 de ani nici nu mai suntem atât de siguri că știm care a fost prima dragoste! Pasiunile 100% carnale nu trec testul timpului și ajungem să vedem lucrurile așa cum au fost la mult timp după ce au încetat să mai fie. Mi s-a întâmplat și mie să confund dorința cu dragostea, orgasmul cu fericirea și gălăgia cu intensitatea. De fapt, când în ochi e numai un strop de rouă, în suflet e furtună.

Cineva m-a mai întrebat ce părere am despre cei care rămân toată viața cu același partener. Mi se pare că se potrivește tot aici. Prima iubire și ultima. Sau nu? Eu cred că nu. Ca să trăiești alături de un om care se schimbă, dragostea trebuie să se schimbe și ea. Omul de lângă tine evoluează sau doar îmbătrânește și tu la fel. Tu, cel de la 30, trebuie să te reîndrăgostești de ea cea de la 25, nu poți să o iubești tot cu dragostea pe care i-o purtai când avea 17! De ce? Ce s-a întâmplat cu dragostea aia? A expirat? I-a rămas mică? Nu. Pur și simplu era o dragoste pentru un alt om. Iar tu nu poți să iubești o amintire dacă vrei să fii fericit în prezent.

Poate să pară ciudat, dar eu nu cred că o iubesc pe Muză cu dragostea din 2013. Nici măcar cu dragostea din 2017! Și uneori am impresia că „Ramona 2013“ n-ar putea concura cu „Ramona 2020“, chiar dacă ar fi „femeia mai tânără“.

Tot o variantă a aceleiași întrebări mi se pare și o alta: iubim o singură dată în viață cu adevărat? Nu.

*La 18 ani sentimentele se strigă.
La 30 se șoptesc. Care dragoste
e mai intensă? Cea revoltată sau
cea care înțelege responsabilitățile?
Cea care s-ar bate cu toată lumea sau
cea care ar construi o lume nouă?*

Pentru mulți dintre noi ar fi o dramă! Numai narcisiștii iubesc o singură dată cu adevărat. Pe ei înșiși. Până ce moartea îi va despărți. În factori primi.

Ce am pățit și eu pe tema asta?

Am fost convins că m-am îndrăgostit pentru prima dată de mai multe ori! Prin clasa a VIII-a, dar i-am spus abia în a IX-a; apoi, imediat înainte de bacalaureat; încă de vreo două ori imediat după. La scurt timp după fiecare despărțire reevaluaam iubirea și o degradam. Nu era un truc psihologic, ci pur și simplu testul timpului se dădea într-un ritm alert. Nu-mi spune că n-ai trăit senzația aia când te uiți la fost/ fostă și te întrebi pe ce pastile erai de ți-a plăcut!

După atâția ani, pot spune că am iubit cu certitudine doar trei femei. Cu fiecare dintre ele am avut și șansa să mă căsătoresc. Acum știu că întrebarea „pe cine iubești mai mult“ care ni se punea când eram mici e o prostie! Ori iubești, ori nu iubești.

Fiecare dragoste e altfel în termeni de aromă, nu de intensitate. Dragostea nu e confort! Uneori e chiar cel mai puțin confortabil sentiment din lume: ai ceva de pierdut. Ceva minunat care nu exista cu cinci minute înainte și acum tocmai a intrat pe primul loc în priorități.

Fiecare dragoste e un parfum care poate să-ți persiste în amintire până mori. Un parfum atât de unic, încât nicio femeie nu sărută mai bine, doar altfel. Nicio

noapte nu e „cea mai bună noapte“, ci trăiești ca Harun al-Rashid măcar 1001 de nopți epuizant de frumoase.

Prima dragoste e foarte rar ultimul început. Nu-i așa că ar fi trist să te gândești până la sfârșitul vieții biologice că de pe la 25 sau 35 sau chiar 19 ești mort înăuntru?

În această lume de certitudini neplăcute, unde nu ți-ai ales să te naști și nici în ce familie, n-ar fi o compensație corectă să trăim între leagăn și sicriu în paturi încălzite de focul dublu al sentimentelor cu ecou?

N-ar fi frumos să nu fie fericirea un tren care nu se mai întoarce?

Eu așa cred. Că în fiecare zi poți să aștepti pe peron fericirea cu un buchet de flori în mână. Tu nu știi pentru cine l-ai ales, dar o să-ți dai seama când te va alege. Cu un zâmbet anacronic acum, când sunt la modă încruntații.

*3. Când un bărbat mă respinge, sufăr.
Când mă place... îmi displace!
Ce e în neregulă cu mine?*

Nimic. Îți dorești să fii dominată și crezi că bărbatul care te respinge ar putea face asta, în vreme ce acela care te place te plictisește cu întrebări de genul: „Ce ți-ar plăcea să faci?“ Tu vrei să ți se spună ce să faci! Vrei să ți se dea atenție pentru că o meriți, o câștigi, o ceri, nu doar pentru că ești.

Poftim! Ți-am dat repede și gratis răspunsul la care ai fi ajuns în șase luni de terapie costisitoare.

Dorința de a fi dominată este comună majorității femeilor și are o explicație mai logică decât ați crede: dacă un bărbat nu poate să-și domine femeia, cum ar putea el să o apere? Cum ar putea să se lupte cu lumea?

În unele cazuri dorința de a fi dominată poate să ajungă până la fantezii violente. O femeie mi-a scris: „M-am umilit, m-a lovit, dar numai alături de el simt că trăiesc.“ Asemenea femei au nevoie de ajutor? Categorie! Doar că

Într-o lume în care există mai multe întrebări decât răspunsuri, cartea aceasta este o soluție pentru cei care au obosit să își tot pună aproape clasică întrebare: „De ce este așa și nu altfel?”

„De ce nu mă iubește?“, „Ce cred bărbații despre femeile puternice?“, „Ce să-i spună soției ca să plece în vacanță cu mine?“, „Ce să fac ca să-și părăsească prietena și să rămână cu mine?“, „Amantul meu mi-a propus să îi cunosc soția. Ce să fac?“ Și multe altele, care acoperă o plajă largă de dileme pe care ne-am dorit mai devreme sau mai târziu să le elucidăm și cărora, fără să aibă pretențiile unui atotcunoscător, Radu F. Constantinescu încearcă să le găsească un răspuns.

La finalul lecturii, vei descoperi că te înțelegi mai bine pe tine, alegerile pe care le faci și, de ce nu, lumea în care trăiești, cu toată nebunia pe care o presupune.

